

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

aga.

L'AMAGATALL

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatítis*, *orquítis*, *cistítis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metrítis*, *uretrítis*, *cistítis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (aariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les camés), *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrhea*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, *de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vellis a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellès, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FEROTYL Especific de l'**ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)**
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTÈNIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produce plú riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

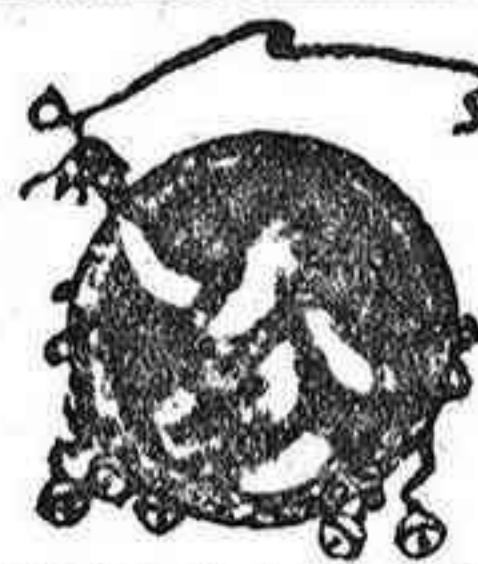
Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Els esquerrans sense esquerra

EM oït repetides vegades: «Som de l'Esquerra, però no d'aquesta Esquerra.»

De quina esquerra són els que, profundament esquerrans, no són d'aquesta Esquerra?

De l'esquerra d'abans, de la d'ara, de l'eterna ideologia esquerrana, que han desfet, aixafat i desprestigiats els actuals homes esquerrans?

Hem de dir, i amb veu ben alta, que els homes d'esquerra han fracassat gairebé tots.

La labor de la major part d'ells ha estat negativa.

Per aquest fracàs constatem que, en una hora completament esquerrana, els esquerrans es troben sense esquerra.

Fa riure aquest joc de les fraccions esquerranes que es barallen per manar dintre el partit i per agavellar-ho tot. Aquest joc culmina amb unes actituds teatrals francament dolentes, amb unes rectificacions de darrera hora, amb unes crítiques bordes de fracció.

¿No és grotesc que una Comarcal imposi i que una majoria d'Ajuntament accepti, actituds d'esmena i de virada precisament en anunciar-se eleccions? ¿No és reconèixer acceptant la idea de rectificar, que l'actuació de dos anys i mig ha estat catastròfica i que el que no s'ha fet amb aquest temps es vol fer veure que es farà amb dos mesos?

Per un cantó el sector dels famolencs de càrrecs i comanament — sector Lluhí i Pere Comes—, fervorosos brandejadors d'encancers davant de l'Avi, quan no poden anar on volen, paren l'acatament elogiós del fum, i es dediquen a la crítica mossegaria. Eren sincers primer? Són sincers ara? No ho eren aleshores ni avui. Politicaires cobejosos no troben res fora d'ells,

i tota la seva política consisteix en munyir la vaca. Les seves ambicions han fet tot el que han pogut per desprestigiar l'Esquerra actual.

Restà l'altre sector posat a la defensiva. D'aquest sector els que més preponderància han adquirit són els que menys capacitat tenen. Cas Dencàs. Cas Tauler.

Aquests grimpadors per a sostenir-se han de viure en equilibri. Les tercerilles que fan dintre el partit les veu el més llosc.

Més de dos anys d'un Govern d'Esquerra Republicana, no ens deixa res més que la visió d'unes lluites internes per agavellar càrrecs i d'un odi violent entre fraccions. El que havia d'ésser govern de construcció ha estat politiqueria entre polítics per a veure qui n'arrancava un tros més gran. Tres, quatre, cinc, sis i set sous, ja no volem dir càrrecs, i la gana apunta per a posar-la damunt els gatges albiradors: això ha estat tot. Com més càrrecs més diners! Com més preponderància política més abundor en la menjadora!

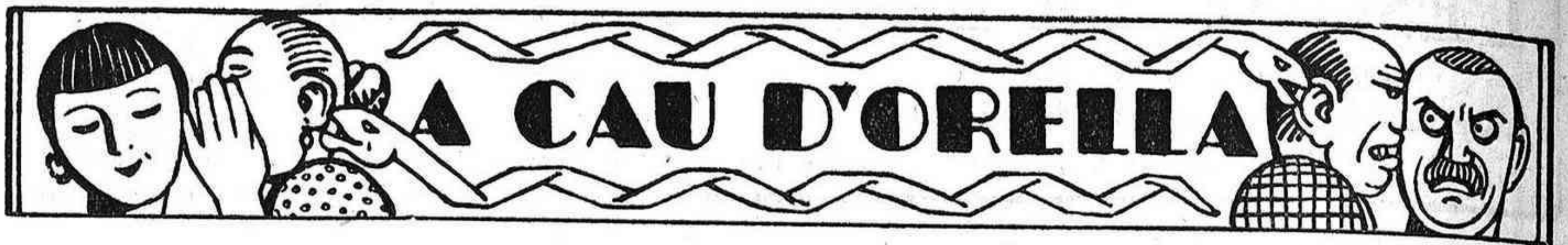
Més de dos anys de Govern d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens donen en l'actualitat una campanya contra l'Ajuntament feta pel grup de «L'Opinió», que encara conserva totes les tinències d'Alcaldia i que encara xucla de tots els mugrons. Ens donen també uns úkases de la Comarcal, vergonyosos per als polítics de l'Esquerra. Ens mostren el desgavell de darrera hora i la preparació per a engatussar novament el poble arràn d'unes eleccions municipals i qui sap si d'unes altres de Diputats per Madrid.

Els capdavaners del mercat polític actual no se n'han adonat que bona part dels autèntics esquerrans són ja d'una Esquerra que no és l'Esquerra Republicana de Catalunya.

De quina Esquerra? de l'Esquerra ideal, de la que eren abans de l'actual invasió de famolencs, de bàrbars i d'incapacitats, de la que eren aleshores, en els moments del 14 d'Abril, entusiastes moments de república i d'esquerra.

De l'Esquerra d'avui, no en són; són d'una altra Esquerra amb uns altres homes, i amb idealitat. La política vella va caure sorollosament, empentada per tothom, perquè es desitjava una política nova. Una política d'Esquerra portada per uns autèntics esquerrans...

Els esquerrans capdavaners actuals ja fan dir al poble: *Passo!*

ELS RADICALS DE GRACIA

L'altre dia a «La Unió Republicana Graciense» (així, en castellà), van fer un míting, un míting radical.

El míting fou bèllic.

S'acordà cremar les redaccions de periòdics on es parlés malament d'en Lerroux.

—«Quemarem «La Esquella», «El Carrer». Harem saqueos com en los tiempos del «Cu-Cut!»

Ja veuen! I els radicals, que no fan altra cosa que esguardar enre- ra, es queixaran si els diem caver- nicles!

—«Como en los tiempos del «Cu-Cut!»

L'ULLED I EN VILALTA

El que contem passà en la d'ar- rera sessió municipal. Es tracta d'un dictamen de Finances.

L'Ulled diu:

—«Pido que el dictamen quede sobre la mesa.»

En Vilalta replicà:

—«Senyor Ulled: Aquest dicta- men s'ha d'aprovar.»

Ulled:

—«El dictamen no se ha de mo- rir porque quede ocho días sobre la mesa.»

En Vilalta insisteix:

—«Senyor Ulled: Es aquell dic- tamen! Eh que s'aprova? S'apro- va?» —«S'aprova! Queda apro- vat!»

El dictamen quedà aprovat amb l'aquiescència del senyor Ulled.

Després es parlarà de baralles entre radicals i esquerra.

Visca la conllevància!!

SIMPTOMES DEL TEMPS

Dilluns a la tarda. Plou. La plu- ja ens obliga a entrar a un cine.

Som a la Gran Via Laietana i en- trem al Pathé.

Presenten el «Pathé Journal» i surt Hitler.

Hi ha un intent d'aplaudiment. Segueix el «Pathé Journal» i apa- reix Von Papen.

L'aplaudiment s'inicia més. Re- plica un sol xiulet.

Senyors que malmeten l'Esquer- ra de Catalunya, preneu nota d'a- quests simptomàtics aplaudiments aplaudiments del Pathé Cinema!

Són més espontanis que moltes manifestacions en determinats co- miats.

I alerta!

RAO DE PES

El doctor Aiguader imposa la se- va reelecció en les properes elec- cions municipals.

I dona una raó molt poderosa:

—«Ell ha d'ésser elegit i ha de continuar alcalde.»

—«Per què?»

—«Perquè ho necessita. Què fa- ria altrament?»

La raó és de pes!

—«Ho necessita!»

ES DIU...

—Que es voldria treure el senyor Vilalta de cap de les majories mu- nicipals.

—Que es voldria que el senyor Casanoves tornés a presidir-les.

—Que el senyor Casanoves no està per contes. Ell neda entre els de «L'Opinió» i els altres, i no és cas de fer-se malveure.

—Que recorda amb desplaença el temps que féu de «mingo» entre els Lluhi, Comes i Aiguader.

—Que...

—Que Déu els empari a tots!

—Que Visca el laicisme!

PAU ALS MORTS

Els morts són intangibles. Pau als morts!

El senyor Ventós...

Pau als morts!

Es que... Es que... encara quan es parla de flequers i de carnicers, els vius parlen que no són ells els que cobren o cobraren. En els morts. I amb l'excusa dels morts, i amb la pau als morts...

Pau als morts!...

Val la pena morir-se a temps. Sobretot si, des de l'altra vida, pots riure pensant que t'honoren abun- dosament la vídua.

Pau als morts!...

D'ON ES? NI ELL HO SAP!

En la reunió passada d'esquerres, aquella reunió que hi ha habitud de fer abans de les sessions municipals, va assistir-hi el senyor Lluhi.

En veure entrar a la reunió el se- nyor Duran i Guàrdia, el senyor Lluhi va exclamar:

—«On va vostè?»

—«Vinç a la reunió» — va fer el senyor Duran i Guàrdia.

—«Vostè no és d'esquerres» — va replicar el senyor Lluhi...

—«Creia que l'Esquerra m'ac- ceptava» — contraeplicà el senyor Duran i Guàrdia.

El món vist per un forat.

—Trobo que a l'exposició de l'auto hi falta l'auto barat.
 —Per què?
 —Perque l'autocar ja el tenim.

atracadors que tenen feina seguida i lliuren el jornal sencer als pares. Atraquen per les extrems. Volen passar els temps tan bons!

Cal convenir que el món roda amb una gran desnivellació.

ACTIVITATS LITERARIES CATALANES.

Hem escoltat aquesta conversa.

—«I la literatura catalana?»

—«Res. En la misèria més absoluta. Ha coincidit el triomf polític de Catalunya amb el gairebé ensorrament total de la seva literatura.»

—«No es publica res!... O ben poc...»

—«No tenim teatre català.»

—«En la darrera festa del llibre es llançaren poquíssims llibres, alguns d'ells, com el de Felip Cortiella, donats al públic per un gran esforç personal. Citem «El Vagabund», de Prudenci Bertrana, «Climent», de Fages de Climent, «Present de nocces», de J. Roure i Torrent. Poça cosa!»

—«Espectatives per a la literatura catalana?»

—«Cap. La que els literats catalans facin l'esforç d'escriure en castellà i cercar nous horitzons.»

—«¿I aquells plans del poeta Ventura Gassol, Conseller de Cultura?»

—«Ja vam veure com anà l'any passat amb el premi Ignasi Iglèsies, que era de nova creació.»

—«Caldrà saber què donarà en l'esdevenidor aquesta Catalunya actual que els que ahir es digueren grans catalans van pastant sense Catalunya.»

Els dos conversants seguiren encara el diàleg.

SI US MOLESTEN ELS GALLINERS...

La Ponència d'Higiene i Sanitat de la Comissió de Governació, fent-se càrrec de l'excessiu nombre d'aviram que hi ha dintre la ciutat, demana als veïns que denuncïn els galliners que els molestin.

I si algun veí denuncia el galliner de les sessions municipals, què passarà?

dors de l'afer és que el senyor Casanelles pugui ésser a la presó i al Parlament.

—«Per què és a la presó? Se li ha pogut provar alguna cosa? Es la justícia?»

Es tanta la gent que en aquestes coses de la política no ha passat de les beceroles i estranya tan poc que, també en política, vagin a la presó els que no hi han d'anar i no hi vagin els qui haurien d'anar-hi!

Hi ha dos Casanelles, senyors indocumentats. «El bueno y el malo?» «El malo y el peor?»

No podríem dir quin és l'un ni l'altre.

ELS SENTIMENTALS

Segons els sentimentals, la gent s'ha de dedicar a l'atracament perquè no menja. Passem temps tan dolents!

Ara ens hem trobat amb uns

El senyor Lluhí va fer un esbufec de foca i no va dir res mes.

El senyor Duran i Guàrdia sortí de la Comissió com Adam quan fou foragitat del paradís, i se n'anà a seure a l'escó proper al del senyor Jover, aquest altre senyor que tampoc no té lloc fixe.

D'on és el senyor Duran i Guàrdia?

L'ull iracund del senyor Lluhí, al qual li fan nosa tots els que siguin incondicionals seus, tal vegada descobrí en les dots del senyor Duran i Guàrdia un probable enemic.

EN CASANELLES I EN CASANELLES

El senyor Casanelles diputat i regidor ha vist augmentat aquests dies el seu prestigi.

Es parla molt de l'altre senyor Casanelles i molts el confonen amb l'acabat regidor-diputat.

El que estranya als desconeix-

GLOSSARI

TANCAT PER LA GENERALITAT DE CATALUNYA ...

De tant en tant, més sovint del que caldria desitjar, ens commovem en topar-nos amb qualque botiga a la que el fisc li ha barrat les portes per deutes a la Hisenda.

Un establiment tancat és, sempre, un trist espectacle. Ens parla, amb muda eloqüència, de negocis dissortats, de plans no reeixits, d'angúnies no superades. Quan la botiga ostenta a les portes closes els precintes reglamentaris d'una llei tributària, inflexible i sense entranyes, no hi ha consciència que no se'n planyi.

Es ja sabut que tothom ha de contribuir en la part que li pertoca a les càrregues públiques i que una excessiva tolerància pot convertir-se en abús gens exemplar i en perjudici dels bonifacis que paguen amb la puntualitat exigida els impostos i contribucions que hom els imposa. Sigui com es vulgui, el sentimentalisme popular no raona i veu amb llàstima i amb no dissimulada indignació, els desnonaments i clausures per falta de pagament dels tributs.

El mal efecte s'aguditza i pren el caràcter d'una animositat perillosa, quan hom escolta els comentaris que es fan en llegir el que ara diuen els precintes: «Tancat per la

Generalitat de Catalunya, servei de Recaptació de Contribucions.»

Ningú nega la legalitat de la inscripció, però ens sembla inoportú, innecessari i contraproduent que el nom de la Generalitat de Catalunya, que si ha estat i és una esperança, no ha aconseguit plasmar encara en benifets reals i tangibles les aspiracions populars, es manifesti i es prodigui en actes i en fets antipàtics, per legals que siguin.

Mentre la Generalitat o els poders que d'ella en dimanin, no pugui posar rètols, cartells o precintes a palaus, empreses o institucions en els quals es digui: Tancat o confiscat per immoralitat pública, per sabotatge o per greu i deliberat perjudici als interessos del poble, de la República i de la llibertat de Catalunya, no té cap dret a profanar un nom estimat posant-lo com a Inri d'una sentència contra el malhaurat que no ha tingut prou diners per a pagar la contribució i es veu llançat de l'establiment on havia posat afany i il·lusions per a guanyar el pa de cada dia.

Mentre les coses no tinguin adob, que posin, si volen, que és el Servei de Recaptacions el que fa tancar i ja que se'ns va imposar, en actes oficials, la dualitat dels idiomes català i castellà, que es doni la preferència, en aquests casos, a la llengua imposada, puix a fi de comptes la contribució industrial no és per a nosaltres.

Tot, menys fer d'estiracordes i gastar el nom de la Generalitat en coses desagradables, abans que ens hagin donat a paladejar els plaers de les minses llibertats reconquerides.

PANICAL

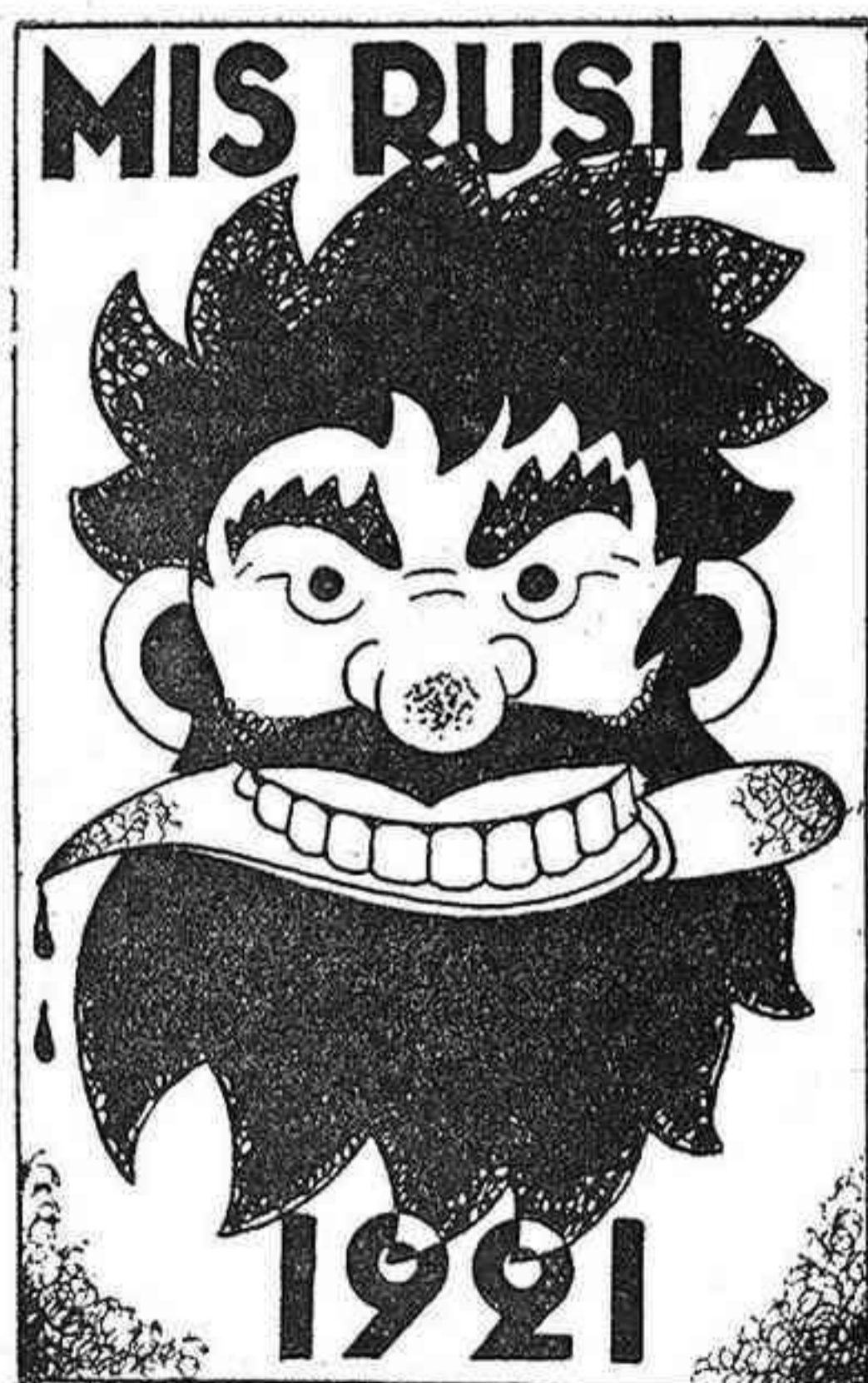
Van amagar l'ou a la Comarcal

Entre els elements de la Comarcal d'E. de C. que no pogueren assistir a l'últim ple perquè no foren avisats, es nota una efervescència sidralesca. Sembla imminent una nova divisió comarcal sense prèvia consulta a l'adobacomarques Pau Vila.

Sabem que alguns d'aquests elements s'han adreçat a l'integèrrim conseller Dencàs, reclamant que es convoqui urgentment un ple més ple, per tal de revocar els acords presos últimament per la pseudo-comarcal d'E. de C.

No estan conformes — diuen — que cessin els nomenaments per tal com queden encara molts comarcals sense col·locar, per més que diguin alguns setmanaris satírics malintencionats. Si un cas aques acord prosperava, seríem — al·leguen — la riota de totes les comarcals del món. Potser es creuen — remarquen — que no hi ha altres comarcals que els comarcals de Barcelona-Ciutat (d'hivern!). Els comarcals autènticament comarcals ja estem — afegeixen — escamats d'aquests intrusos d'escamots que quan els convé fan de tramviaires i quan els passa per la barretina, sense cap mena d'escrúpols, fan de comarcals. Es deuen creure — pregunten — que és molt divertit de fer de comarcal en un poblet com el Aiguafreda de Munt. Declarem — afirmen — facciosa aquesta última reunió i demanem — exigeixen — una nova assemblea en tota regla. I no es creguin — recalquen — que en aquest nou ple ens hagin de fer passar tota la vetllada menjant cacauets; no! Volem — conclouen — deliberar com a comarcals que som i deliberarem pesi a qui pesi; vaja si deliberarem!

Només manca al dessús dit conseller Dencàs que se li esberli la comarcal. En quatre dies ho haurà esbotzat tot.

La Rússia d'ahir

i la d'avui.

LES EXPOSICIONS

A Montjuïc,

a Barcelona

i al carrer.

DIGNITAT

Rar és el dia que no arriba al despatx un home pidolant una almoina. El professional és descobert fàcilment. El català, per regla general, no és «sablista». El «sablista», simpàtic, xiroi, cínic, garlaire que neix i creix en altres societats, a Catalunya no té gaire feina a fer. Això no vol dir que no hi hagi excepcions o que no hi hagi cap català que en un moment donat hagi de recórrer a un amic, però tard o d'hora, d'una manera o d'una altra, el català que demana sol pagar; triga, però paga. Rar és el dia que no arriba al despatx un català pidolant unes monedes. Són molts els catalans que a Madrid demanen ajut per a tornar a Catalunya, per anar a retrobar uns parents a qual-sevol poble i necessiten unes pessetes per a poder menjar. Hi ha molta misèria. Hi ha molt d'obrer parat. Cada dia als ports d'Espanya desembarquen innumbrables espanyols que arriben de les terres ex-riques d'Amèrica, on la figura de la fam es dibuixa sinistrament i arriben a Espanya amb la idea de què ací podran menjar millor que allà o estrobaran amb feina que allà els manca. Es trist el panorama espiritual de cada u d'ells.

Sense anar més lluny, avui s'ha presentat un home al despatx. És un home que s'acosta als seixanta anys. Té el cap i el bigoti blanc, va afaitat amb correcció, procura que no se li vegi la misèria del coll de la camisa i duu les taques de l'americana amb molta dignitat.

—Sóc català, de Sabadell. El meu ofici és teixidor — ha dit — i era un bon teixidor a la meua joventut. Fa vint-i-quatre anys que manco de la meua terra. Vaig anar a Buenos Aires il·luminat per la fortuna que feien els altres o que deien que podien fer els altres. Vaig arribar a Buenos Aires, vaig treballar a una fàbrica de teixits, després vaig treballar a Rosario. Sóc solter. No tinc ningú. Mentre he estat fora s'han mort els meus pares. No sé pas si em deu quedar una tia, uns nebots... Mentre visqueren els pares m'hi vaig escriure. Després, morts ells, ja no vaig saber res de la família. Penso anar a Sabadell, a peu, a empentès i rodolons, però, clar, arribaré i és de suposar que la família no em faci cas; no em coneixen i no tenen pas perquè ajudar-me a viure fins a la mort. Vaig estalviar unes pessetes, les vaig emprar posant una botigueta de llibreria, tabac i dos sillons per cira-botes; va anar malament. Vaig perdre els pesos que havia arreconat amb suors de mort. Però l'Argentina no és pas un país fàcil. S'hi fan fortunes, però cal tenir sort. La sort m'ha estat adversa. Ja ho veu. He treballat tota la vida. Tinc prop de seixanta anys i ningú que em pugui ajudar. Ni un amor, ni una amistat. M'he vist rebutjat. Al Consolat d'Espanya m'han donat un bitllet d'immigrant. He tornat a Espanya, hem fet una travessia desastrosa; hem menjat malament, però amb tot, encara gràcies; més valia allò que res. En arribar a Vigo, ja no tenia un clau.

De Govern civil en Govern civil he arribat a Madrid; ara sembla que ja no em faran anar més errante i que em dipositaran a Barcelona. Aniré a Sabadell. Ja sé el que m'espera: un calvari més. Però la terra em tira; si em moro que em mori allà. És horrible ésser pobre; però encara hi ha un martiri més agut: l'ésser pobre en país estranger. No sé pas què he vingut a fer al món. Hi hauré passat sense tenir-ne un gaudiment, una delícia. Els pares se'm varen morir sense saber d'ells. No tinc fills. Els nebots que tingui em miraran ara com un home estrany. Sóc un covard. No tinc decisió per a matar-me.

Un amic que estava amb nosaltres sentint la conversa no ha resistit la temptació i li ha allargat una moneda de cinc pessetes. L'home les ha agafat amb certa timidesa. Després l'amic ha tingut un gest de remordiment: a la nit se'n anava amb la seva muller al ball de les «miss». Això l'ha avergonyit una mica. Aquell home només tenia cinc pessetes per tota la vida i ell anava a malgastar-ne unes quantes estúpida. Ha tornat a ficar mà a la butxaca i li ha posat unes monedes més a la mà, però el català aquell, després de veure el gest, ha retirat la mà i ha dit:

—No, senyor, no. Moltes mercès. Ja en tinc prou amb cinc pessetes. Menjant poc encara en tinc per sis dies.

Això, aquest gest, aquestes paraules, eren tota una actitud, tot un símbol.

FRANCESC MADRID.

ELS NOUSSEGADORS

FOTOGRAVATS—BASTARD

ELS LLIGUEROS (Veient la nuvolada que s'apropa)

Apa, nois! Fumem el camp!
I llancem cames enlaire,
que s'apropa un núvol gran
que no ens pot agradar gaire.
Fumem el camp!
Fumem el camp!
De cremat ja en sento flaire.
Fumem el camp!

Si la «Lliga» l'ha pifiat
ara xiularan mals aires.
I ens atraparà un ruixat
de ferèstecs rabassaires.
Ja l'hem ficat!
Ja l'hem ficat!
Com uns pobres trinxeraires.
Ja l'hem ficat!

ELS RABASSAIRES

Rabassaire! Sempre avant!
Que ben teva és ja la terra!
Com els segadors d'abans,
tindràs el teu cant de guerra.
Llança el teu cant!
Llança el teu cant!
Per damunt de la desferra!
Llança el teu cant!

Pren la falç! ben ferm el puny!
Sega colls! I orgulls enterra!
I que et sentin de ben lluny.
Rabassaire de la terra!
Llança el teu cant!
Llança el teu cant!
Per damunt de la desferra!
Llança el teu cant!

Vuits i nous i cartes que no lliguen

HITLER TE RAO

Hitler, aquest dictador que persegueix els jueus, fa autos de fe cremant llibres, i fa recular de 5 segles l'Alemanya, ha pensat fer una cosa ben feta.

Diu que esterilitzarà els bojós, els malalts i els estrangers que resideixen a la nació germana.

Hitler té raó.

Cal ésser boig o idiota per a residir, sense ésser alemany, en aquella bèl·lica nació.

Ademés, no convé que cap estranger pugui tenir fills amb una alemanya.

Perquè posen per cas, que aquest estranger decideix entornar-se'n cap al seu país, i se n'emporta els fills.

El fill d'una hitleriana! (perquè ara a Germània, tothom és hitleriana, fins els socialistes). No compreneu la infecció que això representa en un país que no sigui el del kàiser?

Si, sí, seyor Adolf, no permeti que cap espanyol, cap anglès, cap francès, pugui posar al mon, un idiota de més.

Ja n'hi han prou a la terra de les creus gamades..

Que s'ho facin entre ells... potset així farà l'efecte d'una auto-vacuna...

Certes malalties es curan injectant sang del malalt en una part del seu cos.

A veure si almenys els fills dels alemanys i alemanyes feixistes, sortiran amb el cap menys quadrat, sense punxa i sense camisa negra.

I renegaran de la mare que els ha posat al mon i del pare que els ha engendrat.

REMEI RADICAL

L'altre dia, uns turistes francesos, estaven indignats a la vista d'uns homes ajeguts per terra, mostrant uns braços i cames mutilats i demanant melòdicament una almoïna.

—Enlloc d'Europa no havem vist aquests espectacles — ens digueren—com és possible que l'Ajuntament ho permeti?

Vertaderament, jo mateix em faig aquesta pregunta, i la cara em cau de vergonya cada vegada que ensopego amb aquests pidolaires que fan més fàstic que pena.

Ja que l'Ajuntament no vol ocupar-se d'aquesta gent que infecten i enfastiguen Barcelona, nosaltres els barcelonins, hi havem de posar remei.

El més eficaç, és no donar-los un sol cèntim. Veureu com tots aquests personatges desmontables, agafaran el tren i s'en retornaran cap a Múrcia, i cap a Almeria. El remei sembla inhumà, però no n'hi ha d'altre.

L'Ajuntament en aquest moment està molt preocupat en fer equilibris, i no pot vetllar per els interessos de la ciutat, perquè prou feina tenen el regidors a vetllar per els seus propis...

Compreu tots els dimecrés

"El Carrer"

Ah! si poguessim treure també tots aquests regidors al mateix temps que els captaires...

Però ca...

Primer marxaran aquests últims...

ELS GRANS PROBLEMES INTERNACIONALS.

Aquests dies, la situació internacional ha estat greu... I Espanya ha estat la causa d'aquest malestar.

L'arribada de les noies més ximples d'Europa, ha trasbalçat els cervells dels homes més buits d'Espanya.

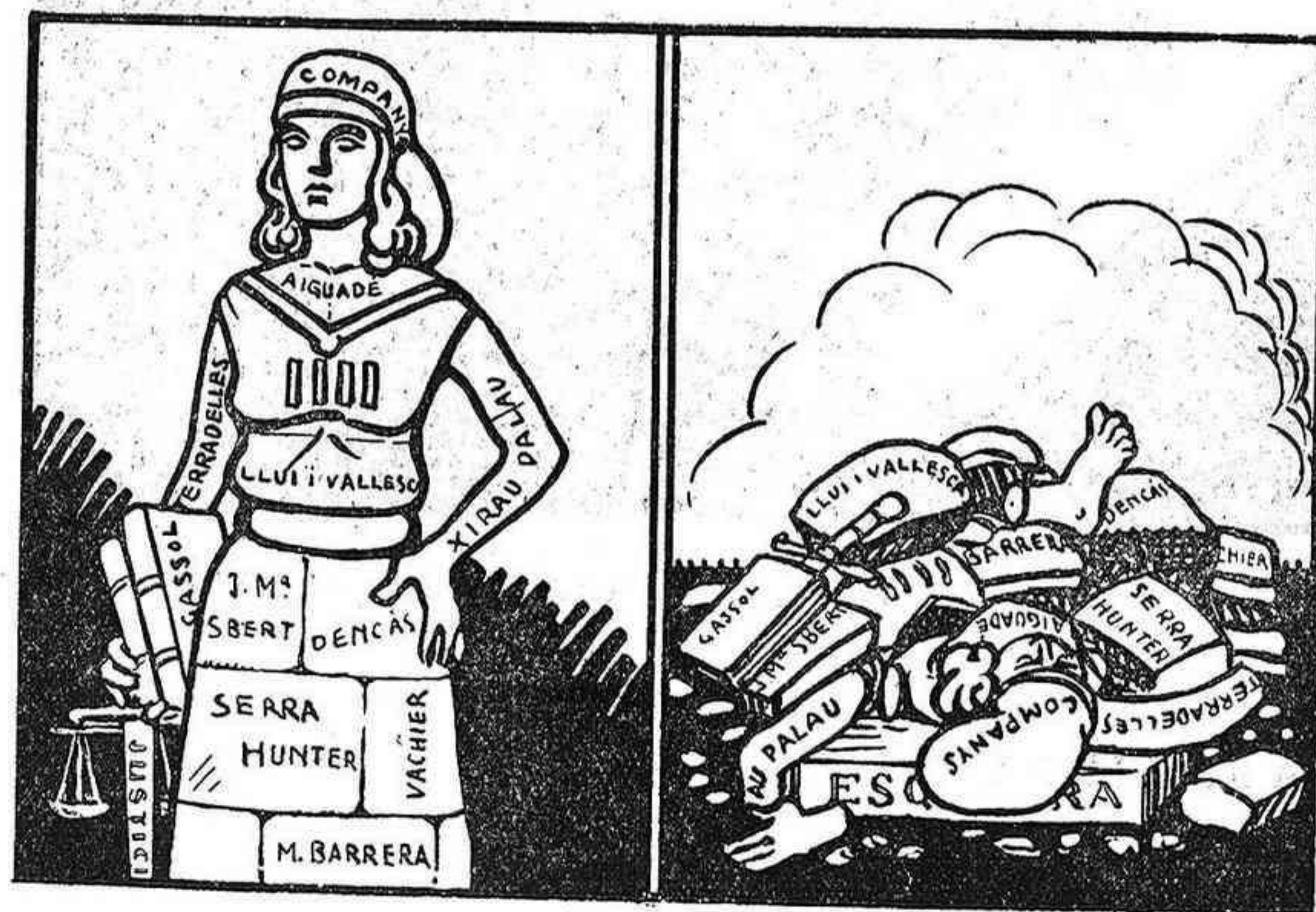
I s'han organitzat grans recepcions. L'alcalde, que no té mai temps per rebre com se deu als que per motius diversos van a veure'l, s'ha dignat córrer com una papallona, volant de flor en flor, entre les «miss», rodejades de periodistes i altra gent, que no havien trobat res de més útil a fer... A Madrid, el mateix President de la República va assistir a l'elecció de Miss Europa...

I diu que els diaris s'han venut enormement. L'elecció de Miss Europa! No en té pas poca d'importància... La guerra xino-japonesa, la situació d'Alemanya, la Conferència del desarmament, la probable crisi del govern espanyol, la situació caòtica d'Espanya, no compten per res...

La Premsa s'ha venut més aquests dies a causa d'aquest imbècil concurs.

Bah! està vist que a casa nostra la gent sols compra els diaris, o bé per l'elecció de Miss Europa, o bé per tallar-los a bocins, i penjar-los d'un clau.

Alcalà Zamora, faria millor en activar l'aprovació de la llei sobre Congregacions religioses en lloc de perdre el temps anant als concursos de bellesa, i l'Ajuntament de Barcelona per la seva part, ens seria més simpàtic, si es decidís d'una vegada a acabar amb el problema murcià, a arreglar els carrers de Barcelona, i a preocupar-se d'obrir escoles, que no pas anant a fer el «florero» en mig d'aquest remat de noies, que ni son les més boniques d'Europa, ni les més intel·ligents, ben al contrari.

L'ESQUERRA

Tal com hauria d'ésser...

i tal com és.

Els contes de "L'Esquella"

L'home que no es fidel a si mateix

DOS VIUS

El senyor Aldrufeu era un betes i fils que es guanyava la videta, ignorant que el metre de beta tingué cent centímetres, i la lliura de llana, 12 unces.

Però si bé els negocis li anaven d'alló més bé, en canvi la seva salut, deixava molt a desitjar.

Al matí quant es llevava, esmorzava copiosament. Un ou ferrat, patates fregides, un got de llet, xocolata, i una ensaïmada.

A les deu, pa amb tomàquet i pernil.

Al migdia, escudella, carn d'olla, entrant i postres; a les 5 de la tarda xocolata desfeta i nata, i cosa estranya, a l'hora de sopar, no tenia gana...

Com que el cas era greu va decidir anar a veure un gran especialista en malalties d'estòmac...

—Es un metge una mica car, però és bo de debó—li digué un amic. La primera visita, val deu duros, però les altres, sols en compta cinc.

* * *

Deu duros!—pensava el senyor Aldrufeu—és un capitalet. Com

t'ho faràs per no haver de pagar aquesta suma?

Aleshores es va concentrar. Una idea lluminosa va passar per el seu cervell.

—Deu duros la primera visita, i les altres cinc? Ja ho tinc pensat!

* * *

El senyor Aldrufeu arribà a casa el doctor.

Quant li tocà el torn d'entrar al despatx del gran especialista, el senyor Aldrufeu, somrient, digué al doctor, tot i allargant-li cordialment la mà.

—Què tal doctor?—ja em té aquí una altra vegada... L'estòmac no va encara gaire bé...

—Veiam, veiam—féu el metge—, despulli's...

El senyor Aldrufeu es va despullar va ajeure's en un divan, i el doctor el va escoltar de cap a peus.

—Francament,—li digué l'especialista—no hi noto cap empitjorament... Segueixi el mateix tractament...

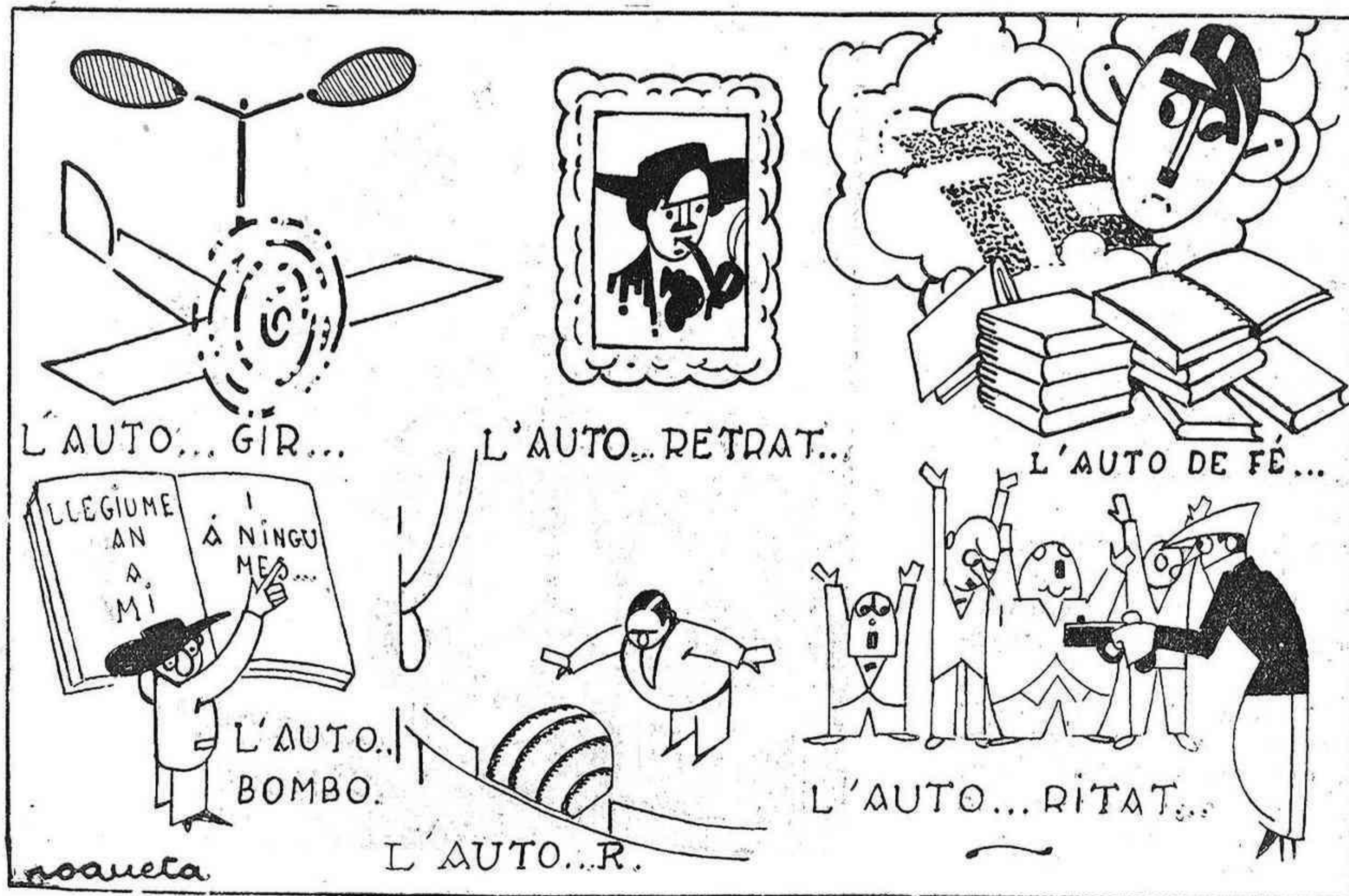
I afegí somrient:

—Són 25 pessetes... vostè ja és un client!

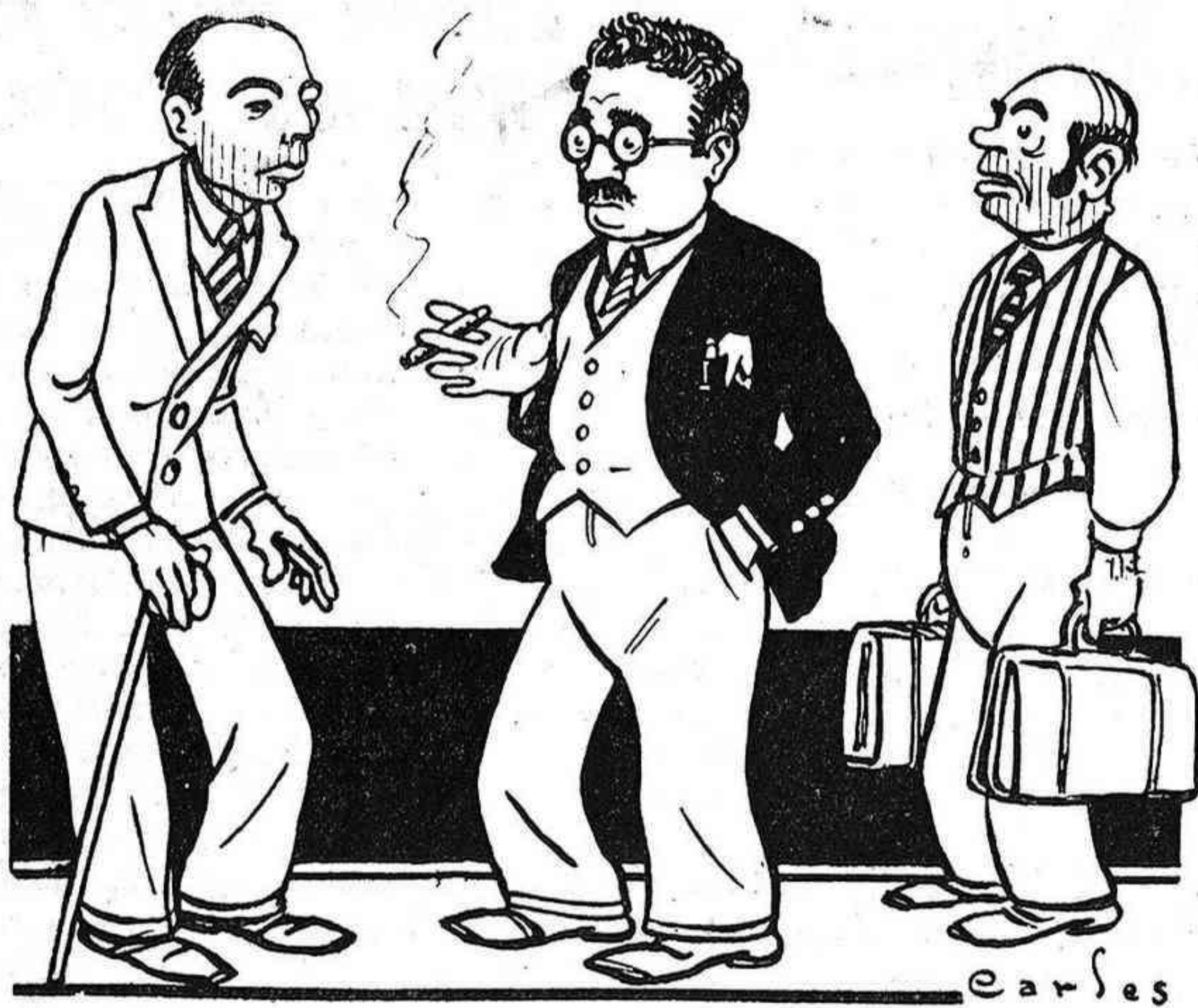
Aquest home és Martínez Anido, que tingué actualitat uns passats dies—passats, sortosament—, i que avui en torna a tenir. Tots haureu llegit que Martínez Anido s'ha casat. I dic tots perquè a nosaltres, el que l'hem sofert, Martínez Anido — encara que per uns altres motius — ens interessa tant com Hitler, el professor Piccard, Romanones o la Raquel Meller. Martínez Anido és tan popular a casa nostra com tots aquests personatges.

La nova us haurà causat a tots una gran sorpresa. Martínez Anido s'ha casat! I s'ha casat als setanta un anys, com un tipus de Molière! Us hauria estranyat més saber que se n'havia anat a caçar lleons, talment com abans caçava obrers pels carrers de Barcelona; que havia anat a organitzar les milícies d'Hitler; que a la frontera es dedicava a ensinistrar els atracadors que després ens enviava per a amenitzar-nos la vida...

Amb aquest casament, Martínez Anido ha demostrat una cosa llas-timosa: que no guarda fidelitat al seu passat, que no aguanta el tipus. Nosaltres el veiem com un nou Jueu

Els «autos» que manquen a l'Exposició d'autos.

—Encara no us n'aneu?
—Què més voldrieu?

Errant — l'únic que haurien respectat els perseguïdors dels jueus—, amb la mirada fosca, amb el front estret i carregat de núvols, amb les mans vermelles de sang, sota les ales negres de l'Angel de la Mort.

I tot això no era més que literatura! Martínez Anido, el company d'Arlegui, l'ex-irrei de Catalunya, el de la llei de fugues, no és més que un vell verd, que aquesta cosa mesquina i vodevilesca que és un vell verd! I com li dol gastar-se els diners en aventures fàcils, es casa! Es casa perquè, com qualsevol vell verd, sent la influència de la primavera i necessita aquell *campo de pluma* del qual parlava Góngora indicant-lo per a les batalles d'amor.

Quin desengany, senyors! Què diran els de la Lliga? Què diran les desferres de la Unió Patriòtica? Què diran els sometenistes de la Patronal?

Martínez Anido ja no serà, d'ara endavant, l'home tràgic de la llei de fugues. Ara ja no el sabrem veure més que en calçotets i estrenya-caps.

No sabem si la dona és jove. Sabem, però, que cap dona l'envejarà per aquest casament. Si és jove, com que ell té setanta anys, ella venjarà totes les salvatjades del que avui és un grotesc marit de vodevil i un dia fou botxí de Barcelona.

VIRAI

Fa molta gràcia

«La Falç» és una entitat política que ha donat eminències com el senyor Terradelles.

Actualment «La Falç» fa el joc dels senyors de «L'Opinió».

Aquests senyors que han tallat i cusit a l'Ajuntament de Barcelona, i que són la causa del seu actual desballestament, en veure que no poden tallar i cusir com volen, demanen un acte de Dictadura. Desfer la Corporació Municipal i posar-hi una Comissió Gestora. Ha d'ésser de «La Falç» aquesta Comissió?

També protesta «La Falç» del nomenament de determinada persona pel càrrec de Comissari d'ordre públic de Catalunya. Els de «La Falç» tiren contra el senyor Espanya i a favor del senyor Terradelles. Els patriotes no donarien deu cèntims ni de l'un ni de l'altre.

L'actual situació política faria riure molt si no fos que són els Esquerrans amb poder els que porten la desfeta violent de l'autèntica Guerra Catalana.

Cau de politiquerisme xorc, «La Falç», dona el que té i fa oïr la veu cobejosa dels golafres que ho voldrien tot i que ara criden contra el que s'ha fet tumefacte oblidant que la situació actual l'ha portada precisament el molt enfonsament de les seves ungles i la seva cobdícia il·limitada. Creiem que ha arribat ja l'hora de parlar clar.

El metge.—No m'agrada; fa molt mala cara.
La dona.—Que ve a veure un malalt ó una miss?

El nudisme al Tibidabo

—No miris, Madrona, que n'hi ha dos que fan el boicot als sastres.

TELO ENLAIRE

ROMEA

La setmana que ve parlarem de l'estrena de «Judas d'Isariot», obra de Nicolau M. Rubió i Tuduri.

NOVETATS

Jazz-Band i després Raquel Meller. Del soroll a la melodia. L'encís de Raquel Meller ja és aquest: una ondulació musical que us ve d'ahir i us travessa les orelles posant ritme a les recordances.

BARCELONA

Aurora Redondo i Valerià Leon. Aquesta simpàtica parella d'actors tenen el convenciment que el públic va al teatre per a veure'ls a ells.

Es per això que les seves obres de predilecció sempre són un pretext.

Tenen al seu servei tots els autors madrilenys que s'accontenten essent sastres a mida, que no és igual que ésser escriptors.

VICTORIA

«Luisa Fernanda».

Encara? Encara!

Qui es queixarà de la bona fe del públic?

Vinga: «caballero, caballero», doncs.

Quant les radios de les Rambles o mas-

teguen la «Luisa Fernanda» els xupatongs que resten hores i hores bocabadats davant la música posen la cara màxima de beatitud.

PRINCIPAL PALACE

Irusta, Fugazot, Demare, la seva típica orquestra argentina i el seu públic especial.

El públic que va a oir tangos és d'una barreja encisadora. Hi va el noi de bigotet John Gilbert i de samarreta color verd herba. Hi va el deportista escollerat que beu grosella i cançó argentina. Hi va la senyoreta d'oficina i taller, que porta quatre cargols damunt

del front—6.666—, i coneix tota la pam-pa del cinematògraf.

Tons grisos, sang de bou, rata jove. Nois amb mitjons a tall de mariner, peus damunt dels barrots de la cadira i que es fan gestes abotifarrats d'escó a escó. Dolços xafarders, dits mascles, que s'embriaguen de tango i de maledicència. Aquest Irusta, saps?... Senyores madures amb virginitats visibles que es mouen com roba posada a secar al vent de la cançó.

Tot un públic de tango ficat dintre el bany del tango que és un bany de ban-yera color de violeta.

WORK.

CINEMA

HISTORIA DEL FILM

El procés pel qual passa un film és sovint ignorat pel gros públic. Podríem dividir en tres, la història d'un film: Primer: El financier que subvenciona. Segon: Els artistes que interpreten el film. Tercer: El públic.

S'arriba a constituir dues companyies lligades entre sí, el capital una i l'altra els artisets; sols el públic és que resta independent.

Per començar, el capitalista es posa d'acord amb un «metteur» en escena,

aquest cerca l'obra editada o inèdita, contracta els artistes, i tot seguit... es roda.

Per aquest c. ntó, quan la cinta és acabada, ha costat: Els honoraris dels artistes i de tot el personal tècnic, es despeses de decorat, viatges, música, etcètera, etc., que pot resultar un total de 250,000 pesetes... fins a 3, 4 ó 5 milions!... sense comptar la publicitat.

Arriba tot seguit l'explotació. Múltiples còpies són fetes, les quals són proposades als representants, agents o concessionaris.

El film passa. Hi ha a Espanya més de 2.000 locals on fan cinema sonor i 1.500 de cinema mut.

La cinta és passada simultàniament a

Espanya, França, Anglaterra, Itàlia, etcètera, és a dir, a tots els cinemes dels països que coneixen aquest nou art.

Com veiem, una pel·lícula és una gran font d'ingressos.

El sonor té un xic més complicat el seu explotament. S'ha de fer el doble adaptat a cada país o amb títols explicatius.

Les grans empreses ho han solucionat. Paramount filma i impressiona en francès, anglès i espanyol. Fox ha projectat un plan francès i espanyol. La UFA igualment.

Ningú pot dubtar de la importància del cinema. Si és la distracció del públic, és també la possibilitat de treball d'innombrables persones des dels empleats d'un cinema de barriada fins a les grans vedettes internacionals.

TONI ZERGA

ESQUELLOTS

L'ex-rei d'Espanya ha tingut una conversa amb el Papa.

Tenim entès que de resultes de la conversa en sortirà una permuta i d'ara endavant l'ex-rei serà Papa i el Papa serà el pretendent de la corona d'Espanya.

Es allò que es diu: Qui te fam somnia truites.

* * *

Els socis del Club de Natació s'han cregut que són els amos de la platja i s'entretenen tirant objectes als banyistes de Sant Sebastià i els insulten si els hi bé en gana.

Creiem que podrien tenir un xic més de respecte a les demés persones i no molestar-les tant.

* * *

L'altre dia uns individus prop de la carretera de Sarrià varen atacar un jove i li varen prendre 5 cèntims que portava a la butxaca.

Aquests atracadors tan miserables que s'atreveixen a robar uns cèntims a una indefensa criatura i per postres encara el varen lligar de peus i mans.

Això és ignominiós i intolerable,

* * *

Alemanya ha prohibit l'exhibició d'ossos pel carrer i places públiques. Aquesta vegada estem d'acord amb els alemanys i demanem a les Corts de la República que els ossos que hi ha al Congrés o més ben dit als diputats que fan l'ós que no els deixi sortir al carrer i que els tanqui en un departament del Parc del Retiro.

* * *

Al carrer de l'Hospital un individu s'apoderà d'una cistella que contenia trenta quilos de pa.

Aquest és un lladregot *tonto* almenys si hagués pres 10 quilos de pa, 10 de llangonissa i 10 de formatge, hauria pogut fer un tiberi perquè pa sol... ja ho diu el refrany: «Pan con pan comida de tonto!»

* * *

Ha estat detingut al darrer bandoler romàntic de Còrsega, Andreu Spada. Ha estat un Spada que no ha sabut defensar-se com un brau.

* * *

Actualment a Barcelona es celebra una exposició de l'automòbil. En veritat us hem de dir que no ens interessa. Si no podem anar ni en tramvia!

* * *

L'Ajuntament ara vol subvencionar una nova revista que està en vies de publicació i que dirigirà el regidor de Solà de Cañizares (i olé!), amb la quantitat de 2,500 pessetes.

Senyors regidors al tanto amb els favoritismes. No val a jugar amb els diners de la ciutat.

* * *

Un ex-ministre búlgar s'ha suïcidat. Almenys tenen l'orgull de tenir un xic de vergonya.

Milions de persones a tot el món, deuen la felicitat a l'Aixarop del Professor **Ernest PAGLIANO** de Nàpols (Calata S. Marco, 4) el més antic a la vegada que el més modern per la seva eficàcia insuperable, de tots els depuradors de la sang.

Imprescindible en l'edat crítica de la dona.

LÍQUID
POLLS
COMPRESSATS

Agents per a Espanya: J. URIACH & C. S. A. Bruc, 49 - Barcelona

AQUESTA ESPECIALITAT ES TROBA DE VENDA A LES FARMÀCIES I CENTRES D'ESPECÍFICS

NEVERES
«GLACIAL»
PER A ESTABLIMENTS
I PER A US DOMESTIC

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus, la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models
a preus moderats
Models populars de 26 a 70 pessetes

Despesa diària, des de 10 cènts. Construcció i venda directa: **Benet i Mercader, 26**, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre del Bosc

RADIO REPARACIO
especialista en marques americanes i equipat amb moderníssims instruments de control.
Comprovacions i reparacions a domicili, a 5 pessetes hora.
Mallorca, 144, 2.º, 1.ª - Tel. 78009

ARMERIA·RADIOS

vender a plaçar i al comptat

es desitgen agents

F. Bardó
Goya 11
Tel. 73497
Barcelona-Gràcia

G. ALOMAR Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

CAFES DEL BRASIL
PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

APOPLEXIA

(Feridura)

Paralisi - Arterioesclerosi
i totes les malalties de-
rivades d'una defec-
tuosa circulació de la
sang, les evita i gua-
reix l'antic específic

vegetal i completament inofensiu

ANTIAPOPLETTIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

Per anuncis a "L'Esquella de la Torratxa"

Demaneu preus sense compromís a

Domenec Diumenge

Argenteria 6, 2.ª 2.º

Barcelona

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-
tinez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce
Manolita Mongin. TANI ZERJA

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Mobles i Matalassos
A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETTALLS PER PROGRAMES

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

Revista de Cocina
Publicación quincenal

Paladar

Publicados 2 números
Precio 0'75

Prudenci
Bertrana

El Vagabund

Preu:
5 ptes.

DICCIONARI

CATALA-CASTELLA
CASTELLA-CATALA

Rovira i Virgili
Preu: 15 ptes.

Aquella Barcelona...

de Josep M. Nadal
Preu: 5 ptes.

Els de fora poden fer les comandes enviant l'import en segells de correu.

Monument que aixecaran els cavernícoles a La Lliga pels seus serveis a la Pàtria.